

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้โปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค เพื่อลดภาวะซึมเศร้าของเด็กที่ถูกทารุณกรรม: กรณีศึกษาสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรี เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi experimental research) โดยออกแบบเป็นแบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทดสอบก่อนและหลังทดลอง (pretest-posttest control group design) มีวิธีการดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
2. ประชากรเป้าหมายและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีดำเนินการวิจัย
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ โปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค

ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนภาวะซึมเศร้าของเด็กถูกทารุณกรรม

2. ประชากรเป้าหมายและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรีที่ถูกทารุณกรรมมีอายุระหว่าง 12-15 ปีและมีระดับสติปัญญาปกติ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรีที่ถูกทารุณกรรมมีอายุระหว่าง 12-15 ปี และมีภาวะซึมเศร้าที่มีนัยสำคัญทางคลินิกคือระดับ 15 คะแนนขึ้นไป โดยวัดจากแบบสอบถามวัดภาวะซึมเศร้าหรือ children's depression inventory (CDI) ฉบับภาษาไทย เป็นแบบวัดที่ศาสตราจารย์แพทย์หญิงอุมาพร ตรังคสมบัติ แปลมาจากฉบับภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นโดยมาเรีย โควาคส์ (Maria Kovacs) ซึ่งดัดแปลงจาก Beck's depression inventory

การสุ่มและคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ทำโดยการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. สํารวจจํานวนประชากรทั้งหมดโดยให้เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์คัดเลือกเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรีที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปีที่เป็นเด็กถูกทารุณกรรมและมีระดับสติปัญญาปกติจํานวน 36 คน
2. ขอบพบเด็กอายุ 12- 15 ปีที่เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์คัดเลือกไว้ พุดคุยชี้แจงการวิจัยในเรื่องวัตถุประสงค์การวิจัย รายละเอียดในการเข้าร่วมวิจัยและสอบถามความสมัครใจของเด็กในการทำแบบสอบถามภาวะซึมเศร้า
4. ให้เด็กทั้งหมดทำแบบวัดภาวะซึมเศร้า พบว่าเด็กที่มีภาวะซึมเศร้าที่มีคะแนนสูงตั้งแต่ 15 คะแนนขึ้นไปทั้งหมดจํานวน 19 คนนำมาสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) โดยวิธีจับสลากคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 10 คนและกลุ่มควบคุม 9 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค
2. แบบวัดภาวะซึมเศร้า หรือ children's depression inventory (CDI) ฉบับภาษาไทยเป็นแบบวัดที่ศาสตราจารย์แพทย์หญิงอุมาพร ตรังคสมบัติ แปลมาจากฉบับภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นโดยมาเรีย โควาคส์ (Maria Kovacs) ซึ่งดัดแปลงจาก Beck's depression inventory

3.1 โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิด

โปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการรู้คิดมีขั้นตอนในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้การปรึกษากลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค
2. สร้างโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค
3. ตรวจสอบคุณภาพของโปรแกรม โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญได้แก่ ผศ.สุรินทร์ รมเกียรติ ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาและรูปแบบการดำเนินการกลุ่ม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4. นำโปรแกรมการปฏึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค ไปทดลองใช้ (pilot study) กับเด็กด้อยโอกาสในโรงเรียนบ้านบางลี่ (สุจริตราษฎร์บำรุง) ตำบลบางคู อำเภท่าวัง จังหวัดลพบุรีซึ่งเป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานสำนักงานคณะกรรมการ ประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 10 คน โดยมีขั้นตอนดังนี้

4.1 ขออนุญาตอาจารย์ผู้อำนวยการของโรงเรียนบ้านบางลี่ เพื่อเก็บข้อมูลโดยการทดลองใช้โปรแกรมการปฏึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบคกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพศหญิงทั้งหมดจำนวน 40 คนที่มีอายุระหว่าง 12-15 ปี

4.2 ให้คุณครูคัดเด็กนักเรียนเพื่อทำแบบสอบวัดภาวะซึมเศร้าได้เด็กทำแบบสอบวัดจำนวน 36 คนอีก 4 คนไม่มาโรงเรียน สอบถามความสมัครใจในการทำแบบสอบถามก่อนทำแบบสอบถาม

4.3 อธิบายการทำแบบสอบวัดและให้นักเรียนทำแบบสอบวัดภาวะซึมเศร้า

4.4 คัดเลือกเด็กที่มีภาวะซึมเศร้าจากเด็กที่มีคะแนนสูงเท่ากับ 15 คะแนนขึ้นไป มีภาวะซึมเศร้าระดับต่ำถึงรุนแรงจำนวนทั้งหมด 14 คนนำมาสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) โดยวิธีจับสลากคัดเลือกกลุ่มนักเรียน 10 คน อีก 4 คนไม่ได้เข้าร่วมกลุ่ม การทดลองใช้โปรแกรมการปฏึกษาตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค

4.5 สอบถามความสมัครใจและชี้แจงถึงวัตถุประสงค์การเข้าร่วมการทดลองใช้โปรแกรมการปฏึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค

4.6 ดำเนินการทดลองใช้โปรแกรมการปฏึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบคจำนวน 6 ครั้งต่อเนื่องเป็นระยะเวลา 6 วัน และติดตามวัดคะแนนภาวะซึมเศร้าหลังการทดลอง 4 สัปดาห์ ผลการทดลองพบว่ากลุ่มนักเรียนที่เข้ากลุ่มการทดลองใช้โปรแกรมมีภาวะซึมเศร้าวลดลงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

5. ผู้วิจัยขอเข้าพบเพื่อขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญได้แก่ ผศ.สุรินทร์ รมเกียรติ ภายหลังการดำเนินการกลุ่มเพื่อปรับปรุงโปรแกรมให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นก่อนนำไปใช้จริงในการวิจัย

6. นำโปรแกรมการปฏึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบคที่ปรับปรุงแล้วไปใช้ในการวิจัย

3.2 แบบวัดภาวะซึมเศร้า มีขั้นตอนในการพัฒนาแบบวัดตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำแบบสอบวัดภาวะซึมเศร้าหรือ children's depression inventory (CDI) ฉบับภาษาไทยเป็นแบบวัดที่ศาสตราจารย์แพทย์หญิงอุมาพร ตรังคสมบัติ แปลมาจากฉบับภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นโดยมาเรีย โควาคส์ (Maria Kovacs) ซึ่งดัดแปลงจาก Beck's depression inventory จากการวิจัยพบว่า CDI ฉบับภาษาไทยมีค่าอำนาจจำแนกระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีภาวะซึมเศร้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 การศึกษาในเด็กไทยพบว่ามี reliability coefficient (α) = 0.83 และมีค่าความตรงในการจำแนก (discriminant validity) สูงจาก receiver operating characteristic curve คะแนนที่เป็นจุดตัดแยกภาวะซึมเศร้าที่มีความสำคัญทางคลินิก คือ เท่ากับ 15 คะแนนขึ้นไป ที่คะแนน CDI ฉบับภาษาไทยมี sensitivity = 78.7 % specificity = 91.3% และมี accuracy = 87%

แบบคัดกรอง CDI ประกอบด้วยคำถาม 27 ข้อ วัดอาการซึมเศร้า 5 ด้านแต่ละด้านแบ่งตามข้อต่างๆ ดังนี้

ด้านอารมณ์ทางด้านลบ (อารมณ์) ข้อ 1, 6, 8, 10, 11 และ 13

ด้านปัญหาสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (พฤติกรรม) ข้อ 5, 12, 26 และ 27

ด้านความไม่มีประสิทธิภาพ (ร่างกาย) ข้อ 3, 15, 23 และ 24

ด้านการขาดความสุขสำราญ (แรงจูงใจ) ข้อ 4, 16, 17, 18, 19, 20, 21 และ 22

ด้านความมีคุณค่าในตนเองทางลบ (ความคิด) ข้อ 2, 7, 9, 14 และ 25

แต่ละคำถามมี 3 ตัวเลือก เพื่อบอกความรุนแรงของภาวะซึมเศร้าในช่วง 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา การให้คะแนนจะให้ตามความรุนแรงของอาการโดยมีการให้คะแนนดังนี้

คะแนน 0 หมายถึง ไม่มีอาการเศร้าเลย

คะแนน 1 หมายถึง มีอาการบ่อย

คะแนน 2 หมายถึง มีอาการตลอดเวลา

การให้คะแนนแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ได้แก่ ข้อ 1,3,4,6,9,12,14,17,19,20,22,23,26 และ 27 แต่ละข้อให้คะแนน ดังนี้

ก. ให้ 0 คะแนน หมายถึง ไม่มีอาการเศร้าเลย

ข. ให้ 1 คะแนน หมายถึง มีอาการบ่อย

ค. ให้ 2 คะแนน หมายถึง มีอาการตลอดเวลา

กลุ่มที่ 2 ได้แก่ ข้อ 2,5,7,8,10,11,13,15,16,18,21,24 และ 25 แต่ละข้อให้คะแนน ดังนี้

ก. ให้ 2 คะแนน หมายถึง มีอาการตลอดเวลา

ข. ให้ 1 คะแนน หมายถึง มีอาการบ่อย

ค. ให้ 0 คะแนน หมายถึง ไม่มีอาการเศร้าเลย

การแปลผล

เมื่อรวมคะแนนทุกข้อแล้ว คะแนนรวมมีได้ตั้งแต่ 0 ถึง 54 นำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ปกติ มีการแปลผล ดังตาราง 1

ตาราง 1

เกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนภาวะซึมเศร้า

คะแนน	ระดับภาวะซึมเศร้า
ต่ำกว่า 15 คะแนน	ไม่มีภาวะซึมเศร้า
15-20 คะแนน	ต่ำถึงปานกลาง
มากกว่า 20 คะแนน	รุนแรง

2. นำแบบสอวัดภาวะซึมเศร้าไปทดลอง (try out) ใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คนคือเด็กที่ถูกทารุณกรรมที่สถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถี

3. นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ แล้ววิเคราะห์หาคุณภาพของแบบสอวัดภาวะซึมเศร้าโดยการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดมี reliability coefficient (α) = 0.817

4. ผู้วิจัยนำแบบสอวัดภาวะซึมเศร้าไปเก็บข้อมูลจากตัวอย่างจริง

3.3. แบบวัดพฤติกรรมซึมเศร้าของเด็กถูกทารุณกรรมโดยเจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์

ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและสร้างแบบวัดพฤติกรรมซึมเศร้าของเด็กโดยให้นักพัฒนาสังคมของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรีเป็นผู้ประเมิน ซึ่งแบบวัดนี้ใช้หลักการวินิจฉัยภาวะซึมเศร้าใน DSM IV TR (diagnostic and statistical manual of mental disorders) ของสมาคมจิตวิทยาอเมริกันและหลักการแยกภาวะซึมเศร้าใน ICD10 (international statistical classification of diseases and related health problem) ที่องค์กร

อนามัยโลกกำหนด มาเป็นแนวอ้างอิงด้านพฤติกรรมของผู้มีภาวะซึมเศร้าและสร้างแบบสอบถาม ขึ้นตามแนวทางดังกล่าว เพื่อใช้ในการอภิปรายผลแนวโน้มของพฤติกรรมของเด็กกลุ่มตัวอย่างใน ทุกระยะของการทดลอง มีลักษณะแบบสอับวัดดังนี้

1) แบบสอับวัดพฤติกรรมซึมเศร้าของเด็กถูกทารุณกรรม มีลักษณะเป็นมาตราส่วน ประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert type scale) ประกอบด้วยคำถาม 11 ข้อที่เป็นคำถามแสดงถึง อาการแสดงทางกายโดยแบ่งความคิดเห็นออกเป็น 4 ระดับ มีการให้คะแนน ดังนี้

ไม่มี	เท่ากับ	0 คะแนน
น้อย	เท่ากับ	1 คะแนน
ปานกลาง	เท่ากับ	2 คะแนน
บ่อยมาก	เท่ากับ	3 คะแนน

เมื่อรวมคะแนนทุกข้อแล้ว คะแนนรวมมีได้ตั้งแต่ 0 ถึง 33 คะแนน

2) ผู้วิจัยแบ่งระดับคะแนนที่แสดงว่ามีพฤติกรรมซึมเศร้าคือ มีอาการเท่ากับ 4 อาการขึ้นไป ตามหลักการวินิจฉัยภาวะซึมเศร้าของสมาคมจิตแพทย์อเมริกัน (DSM IV TR อ้างใน สมภพ เรืองตระกูล, 2545, น. 70)

4. วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 ขั้นตอนเตรียมการ

ก่อนเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้เตรียมการดังนี้

1. ทำหนังสือจากภาควิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์เพื่อขออนุญาตเข้าเก็บข้อมูลเพื่อทำ การวิจัยในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรี

2. ขออนุญาตผู้ปกครองสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรีเพื่อเก็บข้อมูลงานวิจัย

3. สํารวจจำนวนประชากรทั้งหมดที่เป็นเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรี จากเวชระเบียนของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรี ให้เจ้าหน้าที่สถานสงเคราะห์ คัดเลือกเด็กในสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรีที่ถูกทารุณกรรมมีอายุระหว่าง 12-15 ปี และมีระดับสติปัญญาปกติ จำนวน 36 คน

4. ให้ประชากรเด็กทั้งหมดจำนวน 36 คนทำแบบวัดภาวะซึมเศร้าแล้วคัดเลือกกลุ่ม ตัวอย่างที่มีภาวะซึมเศร้าที่มีคะแนนเท่ากับ 15 ขึ้นไป พบว่ามีเด็กทั้งหมดจำนวน 19 คน นำมา สุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) โดยวิธีจับฉลากเพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่ม

ทดลองจำนวน 10 คนและกลุ่มควบคุมจำนวน 9 คน คะแนนภาวะซึมเศร้านี้วัดเป็นคะแนนภาวะซึมเศร้าก่อนการทดลอง

5. ขอบกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย การดำเนินการวิจัย และสอบถามความสมัครใจเข้าร่วมวิจัยพร้อมกับให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเซ็นใบยินยอมเข้าร่วมวิจัย

6. ให้นักพัฒนาสังคมของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรีทำแบบวัดพฤติกรรมซึมเศร้าของเด็กกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง

4.2 ขั้นตอนการทดลอง

1. ผู้วิจัยจัดให้กลุ่มทดลอง ได้รับการปรึกษาตามโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค ซึ่งผู้วิจัยทำหน้าที่ให้การปรึกษาและเป็นผู้นำกลุ่ม จำนวน 12 ครั้งครั้งละ 90-120 นาที วันเว้น 2 วันช่วงเวลา 18.00-20.00 น. เป็นเวลา 4 สัปดาห์ตั้งแต่วันที่ 15 มกราคม ถึงวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2551

2. ภายหลังการดำเนินการกลุ่มตามโปรแกรมประมาณ 5 ครั้งแล้ว ผู้วิจัยรายงานผลการทำกลุ่มและได้ขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญได้แก่ ผศ. สุรินทร์ รณเกียรติ เพื่อปรับปรุงวิธีการดำเนินการกลุ่มให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. กลุ่มควบคุมไม่ได้รับการปรึกษาตามโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค

4. การดำเนินการกลุ่มตามโปรแกรมในครั้งสุดท้าย ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดภาวะซึมเศร้าวัดเป็นคะแนนหลังการทดลอง

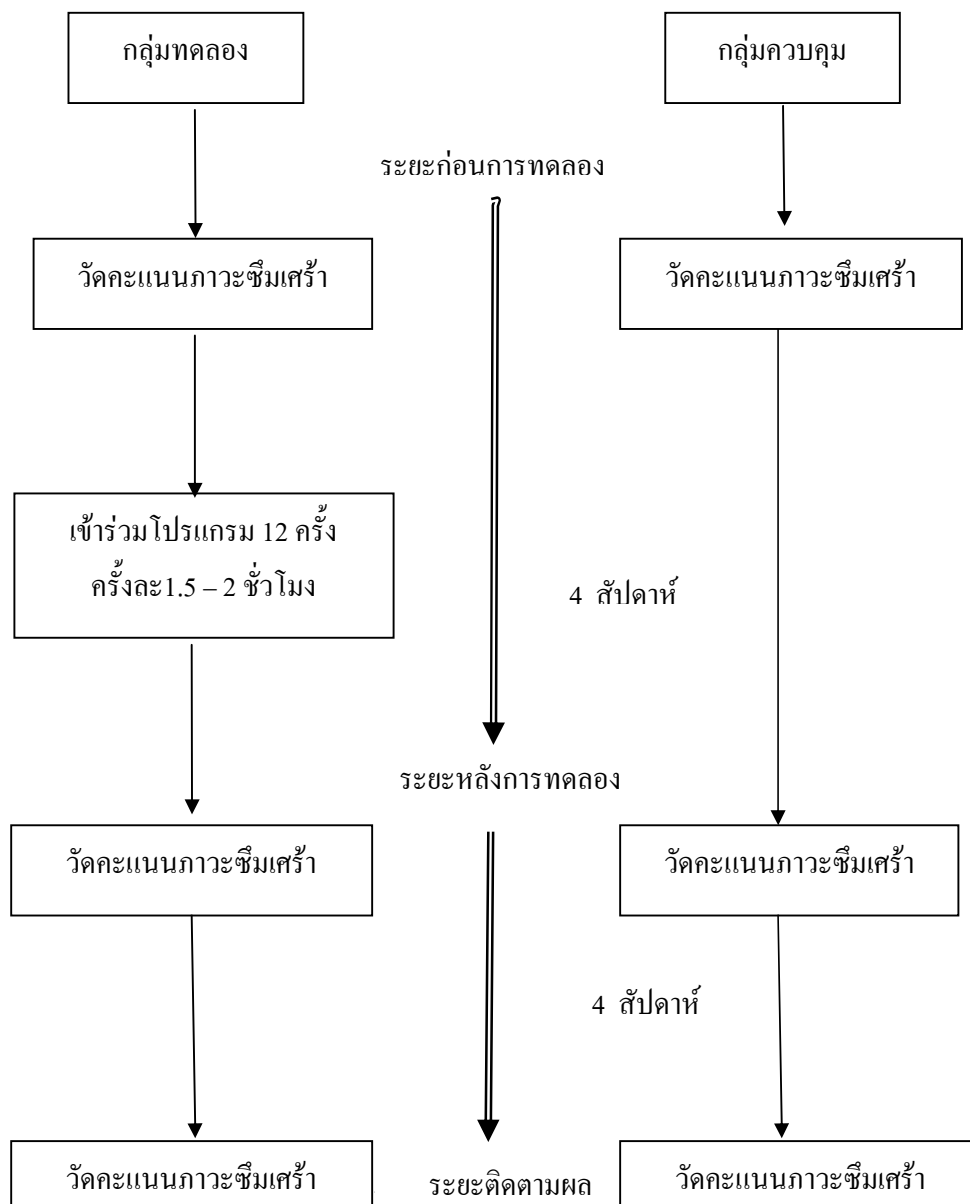
5. ผู้วิจัยให้นักพัฒนาสังคมของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรีทำแบบวัดพฤติกรรมซึมเศร้าของเด็กทั้งสองกลุ่มหลังการทดลอง

4.3 ขั้นตอนติดตามผลการทดลอง

ผู้วิจัยให้เด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดภาวะซึมเศร้าหลังสิ้นสุดการทดลอง 4 สัปดาห์วัดเป็นคะแนนในระยะติดตามผล พร้อมกับให้นักพัฒนาสังคมของสถานสงเคราะห์เด็กหญิงจังหวัดสระบุรีทำแบบวัดพฤติกรรมซึมเศร้าของเด็กทั้งสองกลุ่ม

ภาพ 4

แผนการดำเนินการทดลองโปรแกรมการให้การศึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีรู้คิดของเบค

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิต (M) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนที่ได้จากแบบวัดภาวะซึมเศร้าของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนการทดลอง หลังการทดลองและติดตามผล 4 สัปดาห์

2. ใช้สถิติ nonparametric เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เพื่อทดสอบสมมติฐาน รายละเอียดสถิติที่ใช้ในแต่ละสมมติฐานแสดงในตาราง 2

ตาราง 2

แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สมมติฐานการวิจัยทั้งหมด	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
สมมติฐานการวิจัยที่ 1 เด็กถูกทารุณกรรมที่เข้าโปรแกรมการปรึกษาตามแนวทฤษฎีการรู้คิด หลังการทดลองทันที มีภาวะซึมเศร้าลดลงกว่าก่อนการทดลอง	Wilcoxon Signed Ranks Test
สมมติฐานการวิจัยที่ 2 เด็กถูกทารุณกรรมที่เข้าโปรแกรมการปรึกษาตามแนวทฤษฎีการรู้คิด หลังการทดลองและระยะติดตามผล 4 สัปดาห์ มีภาวะซึมเศร้าไม่แตกต่างกัน	Wilcoxon Signed Ranks Test
สมมติฐานการวิจัยที่ 3 เด็กถูกทารุณกรรมที่เข้าโปรแกรมการปรึกษาตามแนวทฤษฎีการรู้คิดหลังการทดลอง มีภาวะซึมเศร้าลดลงกว่าเด็กถูกทารุณกรรมที่ไม่ได้เข้าโปรแกรมการปรึกษาตามแนวทฤษฎีการรู้คิด	Mann Whitney Test

ตาราง 2 (ต่อ)

แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สมมติฐานการวิจัยทั้งหมด	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
สมมติฐานการวิจัยที่ 4 เด็กถูกทารุณกรรมที่เข้าโปรแกรม การปรึกษาตามแนวทฤษฎีการรู้คิดระยะติดตามผล มี ภาวะซึมเศร้าลดลงกว่าเด็กถูกทารุณกรรมที่ไม่ได้เข้า โปรแกรมการปรึกษาตามแนวทฤษฎีการรู้คิด	Mann Whitney Test